Πήτερ Μόργκαν

ΦΡΟΣΤ ΝΙΞΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ
2026
2027

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΚΥΠΡΟΥ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ
Παντελής Βουτουρής

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ
Έλενα Παπαδοπούλου

ΜΕΛΗ
Γιώργος Θεοδοσίου
Νικολέτα Κλεοβούλου
Μαρίζα Λαμπίρη
Κυριακή Μανουσάκη
Στέλλα Μικέλλη
Μαρία Χαμάλη
Ναστάζια Χριστοδούλου

ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΡΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
Μαρίνα Μαλένη Κυριαζή

Θεατρική Περίοδος 2026-2027
Νέα Σκηνή, Παραγωγή 541
Έργο 1ο

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

ΚΤΙΡΙΟ ΘΟΚ

Αίθουσα Νίκος Χαραλάμπους

Πρώτη παράσταση

Σάββατο 7 Νοεμβρίου 2026

ΦΡΟΣΤ

Μετάφραση-Σκηνοθεσία: Ανδρέας Αραούζος

Σκηνικά: Γιώργος Γιάννου

Κοστούμια: Έλενα Κατσούρη

Μουσική: Δημήτρης Ζαχαρίου

Σχεδιασμός βιντεοπροβολών: Νίκος Μυλωνάς

Σχεδιασμός φωτισμού: Γεώργιος Κουκουμάς

Βοηθός σκηνοθέτη: Φάνος Θεοφάνους

Β΄ βοηθός σκηνοθέτη: Ιωάννα Κεραυνού

Βοηθός ενδυματολόγου: Κατερίνα Σταύρου

Η άδεια για την από σκηνής θεάτρου παρουσίαση του έργου χορηγήθηκε από την ελληνική εταιρεία THE ARTBASSADOR (www.theartbassador.gr) για λογαριασμό του συγγραφέα Peter Morgan και του ατζέντη αυτού, Independent Talent Group Ltd (www.independenttalent.com).

ΝΙΞΟΝ

Παίζουν (με σειρά εμφάνισης):

Βαρνάβας Κυριαζής
Ρίτσαρντ Νίξον

Σταύρος Δημόπουλος
Τζιμ Ρέστον
*Stage manager**

Γιώργος Αναγιωτός
Ντέιβιντ Φροστ

Ανδρέας Βούλγαρης/Ανδρέας Αραούζος
Τζακ Μπρένναν

Ιωάννα Κεραυνού
Υβόν Γκούλαγκονγκ
Μακιγιέζ/Σερβιτόρα/Αεροσυνοδός

Φάνος Θεοφάνους
Μανόλο Σάντσεζ
Όλιβερ

Δημήτρης Αντωνίου
Σουίφτι Λαζάρ
Studio manager

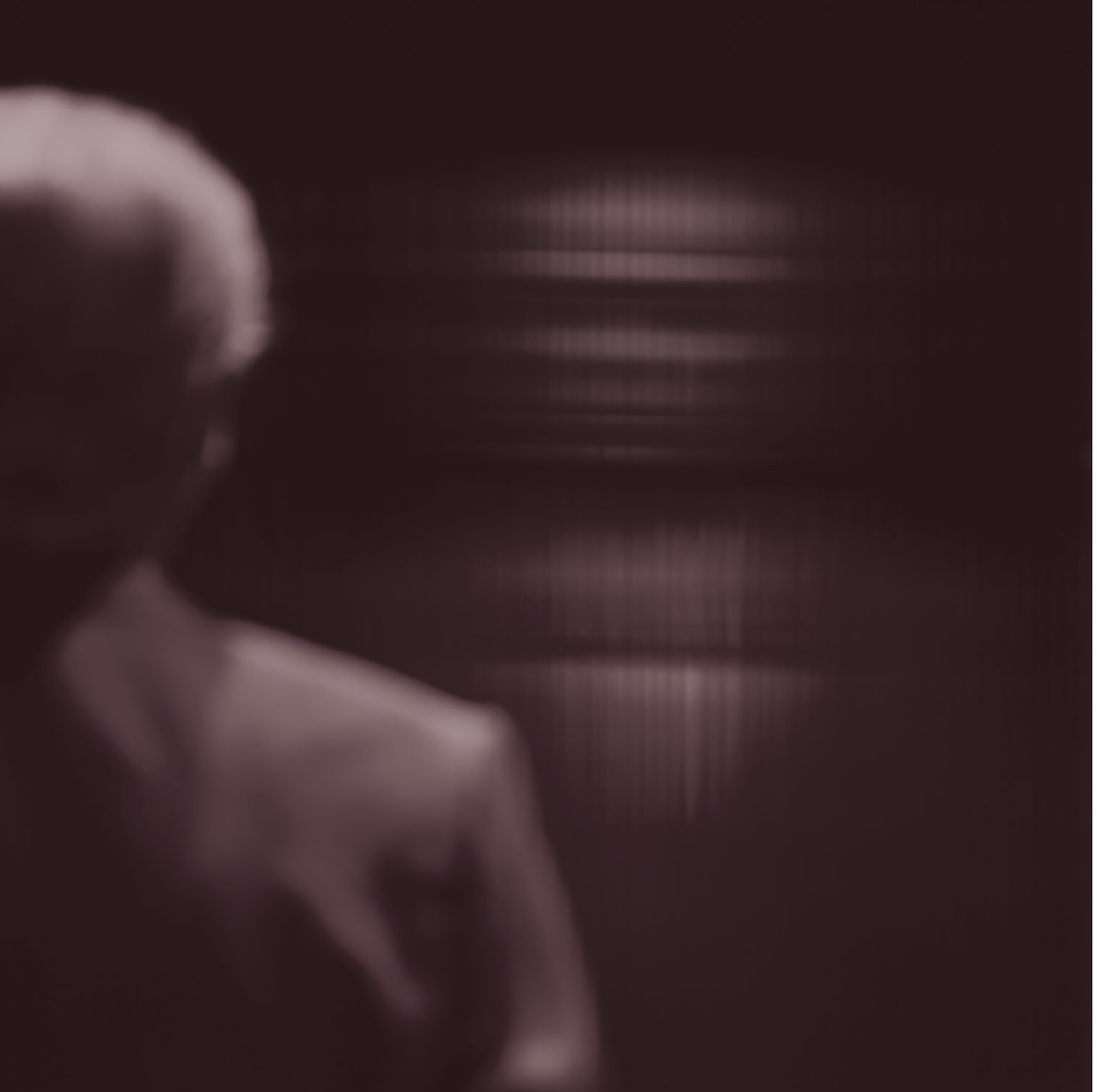
Μιχάλης Παπέπας
Τζον Μπερτ
Τεχνικός

Μαρίνα Μακρή
Κάρολαϊν Κούσινγκ

Γρηγόρης Γεωργίου
Μπομπ Ζέλνικ

Εμφανίζεται στις προβολές/
Ακούγεται ο Ανδρέας Αραούζος ως:
Μάικ Ουόλας/Πιλότος

** Με πλάγιους χαρακτήρες όλα τα δευτερεύοντα/μη ομιλούντα πρόσωπα.*

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ

Αγαπώ τους θιάσους που ενώνονται και αγαπιούνται και συναγωνίζονται. Τα δημιουργήματά τους είναι ξεχωριστά και κατοικούν βαθιά στην καρδιά μου και τη μνήμη μου. Η δεκάδα του *Φροστ/Νίξον* είναι μια ομάδα ακούραστων ηθοποιών-αθλητών που μου πρόσφεραν άπλετη εμπιστοσύνη και υπομονή και που τοποθέτησαν το σκηνικό αποτέλεσμα πάνω από την αδιαπραγμάτευτη κούραση που απαιτούσε η παράσταση αυτή. Όσο για το γιατρικό που ονομάζεται χιούμορ, παραθέτω εδώ κάποια από τα καθημερινά backstage μαργαριτάρια μας:
«Σας έφερα κι ένα τηλέφωνο να βρίσκεται».
«Είναι και το Βιετνάμ που τον μπερδεύει».
«Επιμένω στη λεπτομέρεια της ψείρας, γιατί είμαι ψείρης».

Αυτή η παράσταση φέρνει το backstage στο προσκήνιο. Αυτό βρήκα, πάνω απ' όλα, ως την πιο συναρπαστική πτυχή στο έργο του Πήτερ Μόργκαν. Βλέπουμε επί σκηνής το παρασκήνιο. Η «κουίντα» παίρνει φως από τους προβολείς. Το έργο αυτό μας δίνει μια γεύση για το πώς η «αντιληπτή αλήθεια» και η «δημοσιευμένη εικόνα» είναι μόνο η μύτη ενός παγόβουνου. Στην εποχή που ζούμε σήμερα, η εικόνα κατασκευάζει ισχύ. Η οθόνη γίνεται βασιλιάς: σε ακυρώνει εν μία νυκτί ή σε εκτοξεύει στις πιο ψηλές κορυφές. Σαράντα εννέα χρόνια πριν, το 1977, η δύναμη της τηλεόρασης κατάφερε να «δικάσει» τον άνθρωπο που διέπραξε το μεγαλύτερο έγκλημα στην αμερικάνικη πολιτική ιστορία. Γερουσιαστές, δικαστές, δημοσιογράφοι, διαδηλωτές είχαν αποτύχει μέχρι τότε. Και το πέτυχε μια ομάδα με ηγέτη της έναν μπον-βιβέρ που διέθετε όραμα και πάθος.

Ποιος είναι ο αντίπαλος της διαφθοράς τελικά; Ποια είναι η ουσιαστική απολογία σε αυτόν που αδικήθηκε; Ποια είναι η πραγματική τιμωρία ενός παραπτωματία;
Το θέατρο αγγίζει πολύπλευρα τη ζωή των θεατών και αντανακλά –μέσα από το έργο των δημιουργών, όσων είναι πίσω από τη σκηνή και πάνω στη σκηνή– τις ανάγκες τους, που είναι αναρίθμητες. Μία από αυτές είναι η κατανόηση. Μία άλλη είναι η αίσθηση δικαιοσύνης. Και μία –παντοτινή– είναι η απόλαυση!

Ανδρέας Αραούζος
21 Οκτωβρίου 2026

WATERGATE: ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Το Watergate είναι ένα μεγάλο κτίριο στην πρωτεύουσα των ΗΠΑ, όπου στεγάζονταν τα γραφεία της Εθνικής Επιτροπής του Δημοκρατικού Κόμματος (Democratic National Committee). Τη νύχτα της 17ης Ιουνίου 1972, σε περιπολία στο κτίριο Watergate στη Washington D.C., ο φύλακας Frank Wills διαπίστωσε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Κάλεσε την αστυνομία, και αυτή συνέλαβε πέντε άτομα που είχαν διαρρήξει τα γραφεία της Democratic National Committee, η οποία ασχολούνταν με την προεκλογική εκστρατεία του προεδρικού υποψήφιου των Δημοκρατικών George McGovern.

Την επομένη η εφημερίδα *Washington Post*, βασισμένη σε πληροφορία από πηγή στον Λευκό Οίκο, δημοσίευσε την πληροφορία ότι σκοπός της «διάρρηξης» ήταν η τοποθέτηση «κοριών», συσκευών παρακολούθησης των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων του Δημοκρατικού Κόμματος. Ο (Ρεπουμπλικάνος) Πρόεδρος Νίξον ήθελε να γνωρίζει τη στρατηγική του αντιπάλου του στις επερχόμενες προεδρικές εκλογές. Επτά άτομα παραπέμφθηκαν σε δίκη: οι πέντε δράστες, ένας πρώην σύμβουλος του Λευκού Οίκου και ένας σύμβουλος της (Ρεπουμπλικανικής) Επιτροπής για την Επανεκλογή του Νίξον (Committee to Re-Elect the President / CREEP). Μέχρι τον Νοέμβριο του 1972, η υπόθεση δεν έπαιξε ρόλο στην εκστρατεία. Ο Νίξον επανεκλέχθηκε πανηγυρικά Πρόεδρος, με πάνω από 60% των ψήφων.

Ως τον Ιανουάριο του 1973, ο υπεύθυνος Τύπου του Λευκού Οίκου και ο ίδιος ο Πρόεδρος Νίξον αρνούνταν οποιαδήποτε ανάμειξη στην υπόθεση. Όμως στη δίκη των επτά κατηγορουμένων για τη διάρρηξη, ένας από αυτούς, ο James MacCord, πρώην πράκτορας της CIA, κατήγγειλε ότι ο Λευκός Οίκος είχε οργανώσει επιχείρηση συγκάλυψης για να αποκρύψει τον δικό του ρόλο και είχε πιέσει τους κατηγορουμένους να σιωπήσουν... Το κουβάρι ξεδιπλώθηκε περισσότερο όταν ένας άλλος συνεργάτης του Νίξον, ο Jeb Stuart Magruder, άλλαξε προηγούμενη κατάθεσή του και παραδέχθηκε ότι είχε ψευδομαρτυρήσει έπειτα από παραίνεση του John Mitchell, επικεφαλής της Επιτροπής Επανεκλογής του Προέδρου, και του John Dean, νομικού συμβούλου του Λευκού Οίκου. Πιεζόμενος από τα γεγονότα, τα οποία δεν μπορούσε πλέον να αρνείται, ο Νίξον ανέλαβε δημόσια την ευθύνη για τις πράξεις των συνεργατών του. Δύο σύμβουλοί του και ο Υπουργός Δικαιοσύνης Richard Kleindienst παραιτήθηκαν εν μέσω κατηγοριών ότι ο Λευκός Οίκος βρισκόταν πίσω από την απόπειρα συγκάλυψης του ρόλου του Προέδρου στο σκάνδαλο.

Ο Elliot Richardson, νέος Υπουργός Δικαιοσύνης (Attorney General), διόρισε Ειδικό Δημόσιο Κατήγορο για την περαιτέρω διερεύνηση τον καθηγητή της Νομικής του Harvard Archibald Cox. Για τον ίδιο σκοπό είχε συσταθεί και επιτροπή της Γερουσίας. Το ενδιαφέρον του κοινού ήταν τόσο που οι συνεδριάσεις της επιτροπής μεταδίδονταν ζωντανά στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Τον Ιούλιο του 1973 ο Alexander Butterfield, άλλοτε βοηθός του Προσωπάρχη του Λευκού Οίκου, σε κατάθεσή του στη Γερουσία αποκάλυψε ότι ο Νίξον είχε εγκαταστήσει μηχανισμούς αυτόματης ηχογράφησης των συνομιλιών στο Οβάλ Γραφείο. Τώρα οι Γερουσιαστές γνώριζαν ότι υπήρχαν ηχητικά ντοκουμέντα. Ο Ειδικός Δημόσιος Κατήγορος (Cox) και η επιτροπή της Γερουσίας ζήτησαν να τους δοθούν οι μαγνητοταινίες. Ο Νίξον αρχικά αρνήθηκε, επικαλούμενος λόγους εθνικής ασφαλείας, αλλά Ομοσπονδιακό Δικαστήριο τον διέταξε να τις παραδώσει. Στις 19 Οκτωβρίου 1973 ο Νίξον πρότεινε να δώσει περιλήψεις των συνομιλιών υπό τον όρο το δικαστήριο να μη ζητήσει άλλα στοιχεία. Προσφέρθηκε μάλιστα να αναθέσει στον Δημοκρατικό Γερουσιαστή John C. Stennis να ακούσει τις μαγνητοταινίες και να επιβεβαιώσει τις περιλήψεις. Η πρόταση (γνωστή ως Stennis Compromise) είχε μια προφανή αδυναμία: ήταν γνωστό ότι ο Stennis, αμέμπτου εντιμότητας, ήταν βαρήκοος. Στις 20 Οκτωβρίου η πρόταση απορρίφθηκε από τον Ειδικό Δημόσιο Κατήγορο σε ζωντανή τηλεοπτική συνέντευξη· ο Νίξον διέταξε τον Richardson (Γενικό Εισαγγελέα) να τον απολύσει. Γενικός Εισαγγελέας και Βοηθός Γενικός Εισαγγελέας προτίμησαν να παραιτηθούν παρά να το κάνουν. Ο Cox τελικά απολύθηκε από τον επικεφαλής Νομικό Σύμβουλο του Λευκού Οίκου.

Την ίδια εποχή, μετά την παραίτηση του ελληνικής καταγωγής Αντιπροέδρου Spiro T. Agnew, Αντιπρόεδρος ορκίστηκε ο τρίτος τη τάξει πολιτειακός αξιωματούχος, Gerald Ford. Υπό την πίεση της κοινής γνώμης και του Τύπου, ο Λευκός Οίκος κατέθεσε τις επτά μαγνητοταινίες, αρνήθηκε όμως να καταθέσει τις άλλες δύο. Μία από αυτές είχε ένα κενό που δεν μπορούσε να είναι τυχαίο, όπως έδειξε μεταγενέστερη έκθεση πραγματογνωμοσύνης. Στο διάστημα αυτό, η συμπεριφορά του Νίξον είχε ευρύτατα χαρακτηριστεί συστηματικά παρελκυστική, με αποτέλεσμα πολλά μέλη του Κογκρέσου να απειλούν με εκκίνηση διαδικασίας καθαίρεσης.

Ως τις αρχές του 1974 πολλοί εργαζόμενοι και παράγοντες του Λευκού Οίκου είχαν παραδεχθεί την ανάμειξή τους στο σκάνδαλο ή είχαν ήδη παραπεμφθεί σε δίκη. Τον Μάιο του 1974 κινήθηκε η διαδικασία καθαίρεσης του Νίξον. Στις 24 Ιουλίου 1974 το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ, με ομόφωνη απόφασή του, διέταξε τον Πρόεδρο να δώσει στον νέο Ειδικό Κατήγορο Leon Jaworski όλες τις μαγνητοταινίες με τις συνομιλίες που αναφέρονταν στο σκάνδαλο. Ο Νίξον το έκανε στις 5 Αυγούστου. Ανάμεσά τους ήταν και αυτές που τον ενοχοποιούσαν ξεκάθαρα για το σκάνδαλο. Στις 8 Αυγούστου 1974, έχοντας χάσει κάθε υποστήριξη στο Κογκρέσο, ο Πρόεδρος Νίξον ανακοίνωσε την παραίτησή του. Επικαλέστηκε απώλεια πολιτικής στήριξης, που δεν θα τον άφηνε να κυβερνήσει. Και αυτό παρά τις αναμφισβήτητες επιτυχίες του: τα προηγούμενα χρόνια είχε κλείσει το κεφάλαιο του πολέμου στο Βιετνάμ, είχε ξεκινήσει την προσέγγιση με την Κίνα με την επίσκεψή του εκεί και είχε επιστατήσει σε μια περίοδο οικονομικής σταθερότητας στις ΗΠΑ. Συνεργάτες του καταδικάστηκαν για συνωμοσία και παρεμπόδιση του έργου της δικαιοσύνης. Στον ίδιο τον Νίξον δόθηκε στις 8 Σεπτεμβρίου 1974 γενική αμνηστία για την υπόθεση Watergate και δεν δικάστηκε ποτέ.

Για την Κύπρο, η υπόθεση Watergate, αν και διαδραματιζόταν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, ήταν κομβικής σημασίας. Στην κρίση του καλοκαιριού του 1974, η εν εξελίξει κυβερνητική κρίση στις ΗΠΑ δεν επέτρεπε σοβαρές στρατιωτικές παρεμβάσεις: ουσιαστικά ακέφαλη, η κυβέρνηση των ΗΠΑ μάλλον λίγα μπορούσε να κάνει. Όπως έγραψε στα απομνημονεύματά του ο Henry Kissinger, «μόνο η απειλή στρατιωτικής δράσης της Αμερικής θα μπορούσε να σταματήσει μια τουρκική εισβολή στο νησί» ("only the threat of American military action could have prevented a Turkish landing on the island"), αλλά «δεν ήμασταν σε κατάσταση να διατυπώσουμε είτε απειλές είτε υποσχέσεις που να πείθουν» ("we were in no position to make credible threats or credible promises" – H. Kissinger, *Years of Upheaval*, London: Phoenix Press, 2000, σ. 1191). Ακόμα και το γεγονός ότι τις ημέρες εκείνες του Αυγούστου του 1974 οι ηγέτες του Κογκρέσου ομόφωνα υποστήριζαν την αποχή από στρατιωτικές πρωτοβουλίες στην Κύπρο μπορεί να συνδεθεί άμεσα με τους περιορισμούς στην άσκηση πολιτικής που προέκυπταν από το σκάνδαλο του Watergate.

Γεώργιος Α. Καζαμίας
Καθηγητής, Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας, Πανεπιστήμιο Κύπρου

** Το κείμενο συντάχθηκε ειδικά για το πρόγραμμα της παράστασης.*

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ WATERGATE (1971-1974)

16 Φεβρουαρίου 1971
Στον Λευκό Οίκο εγκαθίσταται το μυστικό σύστημα ηχογράφησης με εντολή του Ρίτσαρντ Νίξον.

Μάιος 1972
Ομάδα μπαίνει στα γραφεία της Εθνικής Επιτροπής του Δημοκρατικού Κόμματος (DNC) στο συγκρότημα Watergate και εγκαθιστά συσκευές παρακολούθησης τηλεφωνικών συνομιλιών («κοριούς»).

17 Ιουνίου 1972
Πέντε διαρρήκτες συλλαμβάνονται επ' αυτοφώρω στα γραφεία των Δημοκρατικών στο Watergate έπειτα από κλήση του φύλακα Frank Wills στην αστυνομία. Σε δίκη θα παραπεμφθούν και άλλοι δύο: ένας πρώην σύμβουλος του Λευκού Οίκου και ένας σύμβουλος της (Ρεπουμπλικανικής) Επιτροπής Προεκλογικού Αγώνα για την Επανεκλογή του Νίξον (Committee to Re-Elect the President / CREEP).

Ιούνιος-Νοέμβριος 1972
Οι δημοσιογράφοι της *Washington Post* Bob Woodward και Carl Bernstein αποκαλύπτουν με την έρευνά τους, σε σειρά δημοσιευμάτων τους, σχέσεις των διαρρηκτών με την εκστρατεία επανεκλογής του Νίξον.

30 Αυγούστου 1972
Ο Νίξον ανακοινώνει ότι ο John Dean, Δικηγόρος του Λευκού Οίκου (White House Counsel) ερεύνησε τις κατηγορίες για υποκλοπές: δηλώνει ότι κανείς από τον Λευκό Οίκο δεν εμπλέκεται.

7 Νοεμβρίου 1972
Προεδρικές Εκλογές στις ΗΠΑ: Ο Ρίτσαρντ Νίξον επανεκλέγεται Πρόεδρος πανηγυρικά (με πάνω από 60% των ψήφων).

Ιανουάριος 1973
Ξεκινά η δίκη των επτά του Watergate (πέντε διαρρηκτών και δύο οργανωτών της επιχείρησης).

7 Φεβρουαρίου 1973
Η Γερουσία ορίζει επιτροπή που θα διερευνήσει τις ενέργειες του Προέδρου στη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας. Γίνεται γνωστή ως Watergate Committee ή Ervin Committee (από το όνομα του προέδρου της, του Γερουσιαστή [Δημ.] Sam Ervin).

Μάρτιος 1973
Ένας από τους κατηγορούμενους «διαρρήκτες», ο James McCord (πρώην πράκτορας της CIA), σε επιστολή στον δικαστή John Sirica καταγγέλλει ότι ο Λευκός Οίκος είχε οργανώσει επιχείρηση συγκάλυψης για να αποκρύψει τον δικό του ρόλο. Είχε επίσης πιέσει τους κατηγορουμένους να σιωπήσουν. Η έρευνα αποκτά νέα δυναμική.

17 Μαΐου 1973
Αρχίζουν οι δημόσιες ακροάσεις της Επιτροπής Watergate. Μεταδίδονται ζωντανά από την τηλεόραση. Μεγάλο ενδιαφέρον του κοινού.

25 Μαΐου 1973
Αναλαμβάνει καθήκοντα ο Ειδικός Δημόσιος Κατήγορος Archibald Cox, καθηγητής της Νομικής του Harvard.

25-29 Ιουνίου 1973
Κατάθεση στην Επιτροπή Ervin του John Dean, πρώην νομικού συμβούλου του Λευκού Οίκου: δηλώνει ότι στην υπόθεση Watergate υπήρξε συγκάλυψη και εμπλοκή ανώτερων αξιωματούχων.

16 Ιουλίου 1973
Μία από τις πιο κρίσιμες στιγμές του σκανδάλου: κατάθεση στην Επιτροπή Ervin του Alexander Butterfield (άλλοτε βοηθός Προσωπάρχης του Λευκού Οίκου). Αποκαλύπτει την ύπαρξη του μυστικού συστήματος ηχογράφησης.

20 Οκτωβρίου 1973
«Σφαγή του Σαββατόβραδου» ("Saturday Night Massacre"): Ο Πρόεδρος Νίξον διατάσσει τον Υπουργό Δικαιοσύνης (E. Richardson) να απολύσει τον Archibald Cox, Ειδικό Δημόσιο Κατήγορο. Αυτός αρνείται και παραιτείται, όπως και ο Αναπληρωτής Υπουργός. Το πολιτικό κόστος είναι τεράστιο. Ο Cox τελικά απολύεται από τον επικεφαλής Νομικό Σύμβουλο του Λευκού Οίκου.

1 Νοεμβρίου 1973
Ο Leon Jaworski αναλαμβάνει νέος Ειδικός Δημόσιος Κατήγορος. Συνεχίζει και διευρύνει την έρευνα.

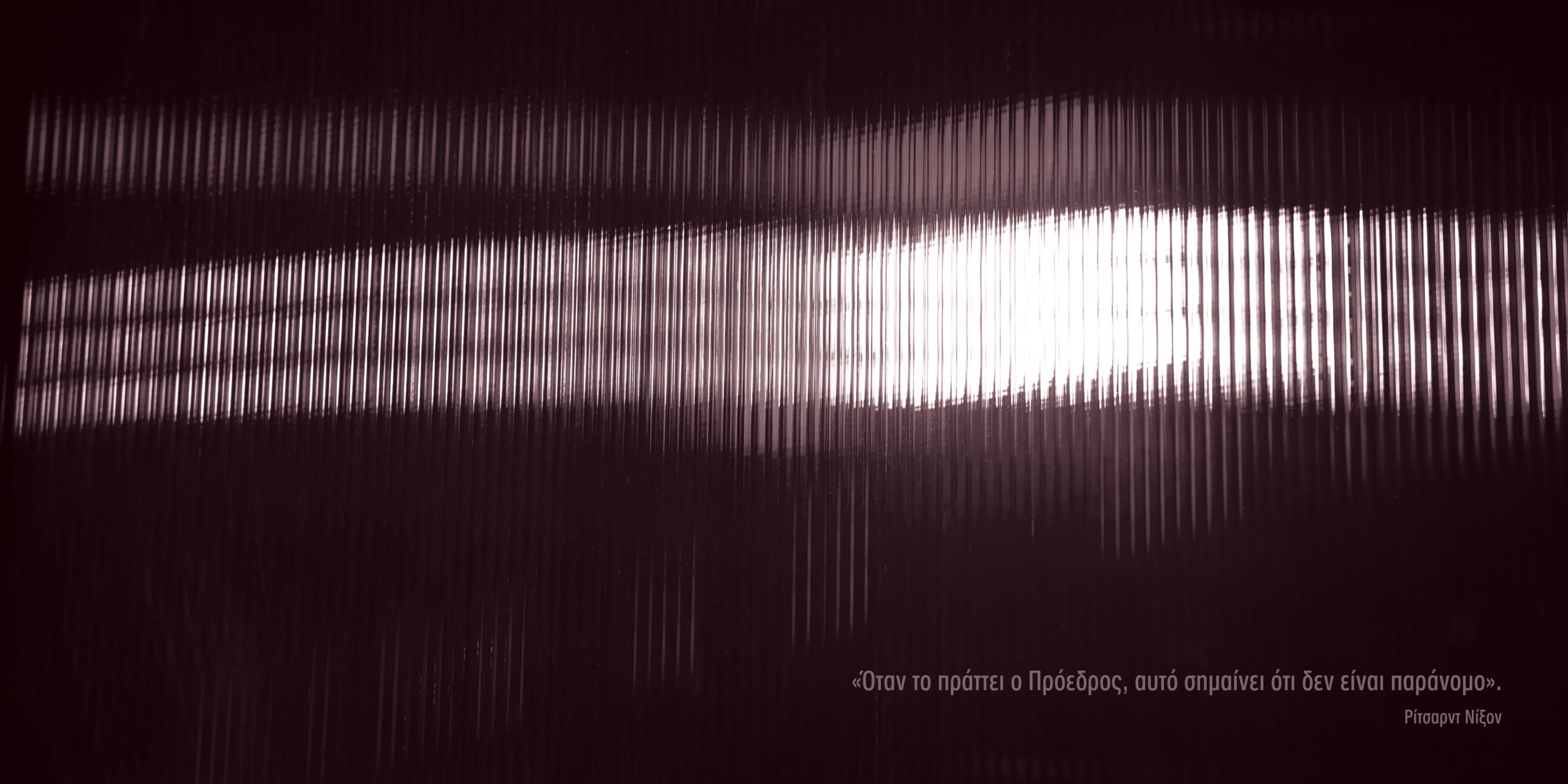
24 Ιουλίου 1974
Στην υπόθεση United States v. Nixon, το Ανώτατο Δικαστήριο αποφασίζει ομόφωνα ότι ο Νίξον πρέπει να παραδώσει τις κασέτες.

5 Αυγούστου 1974
Δημοσιοποιείται η περίφημη "smoking gun tape", η οποία αποδεικνύει ότι λίγο μετά τη διάρρηξη ο Νίξον συμμετείχε στην προσπάθεια παρεμπόδισης της έρευνας.

8 Αυγούστου 1974
Ο Νίξον ανακοινώνει την παραίτησή του μέσω τηλεοπτικού διαγγέλματος.

9 Αυγούστου 1974
Ο Νίξον αποχωρεί από την προεδρία. Νέος Πρόεδρος ορκίζεται ο Αντιπρόεδρος Gerald Ford. Ο Νίξον παραμένει ο μόνος Πρόεδρος των ΗΠΑ που παραιτήθηκε από το αξίωμά του.

Σύνθεση χρονολογίου: Γεώργιος Α. Καζαμίας

«Όταν το πράπτει ο Πρόεδρος, αυτό σημαίνει ότι δεν είναι παράνομο».

Ρίτσαρντ Νίξον

/ Ρίτσαρντ Νίξον

Τριακοστός έβδομος Πρόεδρος των ΗΠΑ και ο πρώτος που παραιτήθηκε από το αξίωμά του, μετά το σκάνδαλο Γουότεργκεϊτ. Το 1977 ζει απομονωμένος στην Καλιφόρνια, επιδιώκοντας να αποκαταστήσει τη δημόσια εικόνα του.

/ Ντέιβιντ Φροστ

Βρετανός τηλεοπτικός παρουσιαστής με εκπομπές σε τρεις ηπείρους και έντονη κοσμική ζωή. Έχοντας χάσει την εκπομπή του στις ΗΠΑ, επιδιώκει να επανέλθει στο τηλεοπτικό προσκήνιο μέσα από μια αποκλειστική συνέντευξη με τον Ρίτσαρντ Νίξον.

/ Τζιμ Ρέστον

Αμερικανός πανεπιστημιακός και πολέμιος του Νίξον.
Συμμετέχει στην ερευνητική ομάδα του Φροστ και λειτουργεί ως αφηγητής των γεγονότων.

/ Τζακ Μπρέναν

Προσωπάρχης και στενός συνεργάτης του Νίξον.
Αναλαμβάνει τις διαπραγματεύσεις με την ομάδα του Φροστ για τη διεξαγωγή των συνεντεύξεων.

/ Τζον Μπερτ

Επικεφαλής του τμήματος ενημερωτικών εκπομπών του βρετανικού τηλεοπτικού σταθμού LWT και παραγωγός του Φροστ.

/ Μπομπ Ζέλνικ

Έμπειρος Αμερικανός δημοσιογράφος, με γνώση της πολιτικής σκηνής της Ουάσιγκτον.
Μέλος της ομάδας του Φροστ.

/ Σουίφτι Λαζάρ

Ατζέντης του Χόλιγουντ και εκπρόσωπος του Νίξον. Διαπραγματεύεται τη συμφωνία με τον Φροστ, εξασφαλίζοντας αμοιβή 600.000 δολαρίων για τις συνεντεύξεις.

/ Κάρολαϊν Κούσινγκ

Σύντροφος του Ντέιβιντ Φροστ.

/ Μανόλο Σάντσεζ

Προσωπικός υπηρέτης του Ρίτσαρντ Νίξον.

/ Υβόν Γκούλαγκονγκ

Αυστραλή τενίστρια, η πρώτη αυτόχθονη Αυστραλή που κατέκτησε το Γουίμπλεντον.
Εμφανίζεται ως καλεσμένη στην εκπομπή του Φροστ.

ΠΗΤΕΡ ΜΟΡΓΚΑΝ

Ο Πήτερ Μόργκαν είναι διεθνώς αναγνωρισμένος και πολυβραβευμένος θεατρικός συγγραφέας και σεναριογράφος. Για το σενάριό του στην ταινία *The Queen*, σε σκηνοθεσία Stephen Frears και με πρωταγωνίστρια την Έλεν Μίρεν, απέσπασε υποψηφιότητες για τα βραβεία Όσκαρ και BAFTA, ενώ τιμήθηκε με πλήθος διεθνών διακρίσεων, μεταξύ των οποίων στις Χρυσές Σφαίρες, στα British Independent Film Awards και τα Evening Standard British Film Awards.

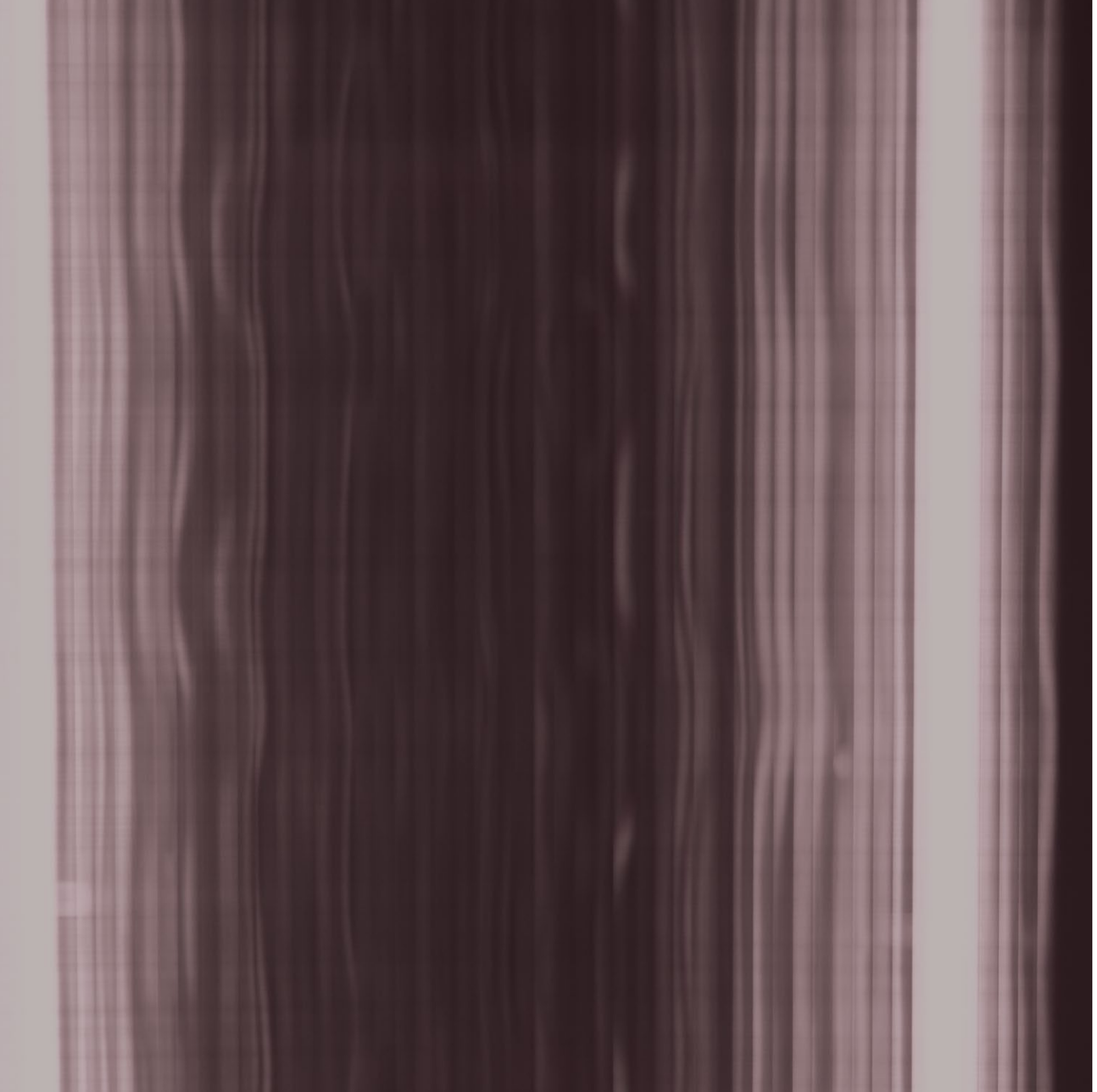
Το βραβευμένο θεατρικό του έργο *Φροστ/Νίξον*, υποψήφιο για βραβείο Tony, έτυχε ευρείας αναγνώρισης από την κριτική και στις δύο πλευρές του Ατλαντικού, προτού μεταφερθεί στη μεγάλη οθόνη με τον ίδιο τίτλο, αποσπώντας πολλαπλές υποψηφιότητες για βραβεία Όσκαρ. Η κινηματογραφική του μεταφορά συγκέντρωσε πέντε υποψηφιότητες για Όσκαρ, μεταξύ των οποίων και Καλύτερου Σεναρίου.

Στα πολλά κινηματογραφικά του έργα συγκαταλέγονται, μεταξύ άλλων, η βραβευμένη ταινία *The Last King of Scotland*, καθώς και οι ταινίες *The Damned United* και *Rush*. Η εκτενής εργογραφία του στην τηλεόραση περιλαμβάνει τις παραγωγές *The Lost Honour of Christopher Jeffries*, *The Deal* –που κέρδισε την αποδοχή των κριτικών και αποτελεί το πρώτο μέρος της τριλογίας του για τον Τόνι Μπλερ (βραβείο BAFTA Καλύτερου Δραματικού Έργου)–, *The Special Relationship* και *Longford*.

Το 2013 έγραψε το βραβευμένο θεατρικό έργο *The Audience*, το οποίο παρουσιάστηκε στο Γουέστ Εντ του Λονδίνου, με πρωταγωνίστρια την Έλεν Μίρεν. Είναι ο δημιουργός και επικεφαλής της δημιουργικής ομάδας (*showrunner*) της σειράς *The Crown*, η οποία έκανε πρεμιέρα στο Netflix το 2016 και ολοκληρώθηκε το 2023. Η σειρά έχει αποσπάσει πολυάριθμα βραβεία, μεταξύ των οποίων δύο Χρυσές Σφαίρες Καλύτερης Δραματικής Τηλεοπτικής Σειράς και πολλά βραβεία Emmy, συμπεριλαμβανομένων εκείνων της Καλύτερης Δραματικής Σειράς και του Καλύτερου Σεναρίου Δραματικής Σειράς.

Το 2022 έγραψε το θεατρικό έργο *Patriots*, το οποίο αφηγείται την ιστορία του Ρώσου ολιγάρχη Μπόρις Μπερεζόφσκι και του ορκισμένου αντιπάλου του Βλαντιμίρ Πούτιν. Το έργο πρωτοπαρουσιάστηκε στο θέατρο Almeida του Λονδίνου, μεταφέρθηκε στο Γουέστ Εντ, όπου οι παραστάσεις είχαν καθολική πληρότητα, ενώ το 2024 ακολούθησε η παρουσίασή του στο Μπρόντγουεϊ, αποσπώντας ιδιαίτερα θετικές κριτικές. Τιμήθηκε με το Βραβείο Καλύτερου Νέου Θεατρικού Έργου στα Critics' Circle Theatre Awards, ενώ υπήρξε επίσης υποψήφιο στην ίδια κατηγορία των βραβείων Olivier.

Ο ΔΡΑΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

«Έχοντας γνωρίσει τους περισσότερους από τους συμμετέχοντες και έχοντας συνομιλήσει εκτενώς μαζί τους, έχω πειστεί ότι κανείς δεν πρόκειται ποτέ να συμφωνήσει σε μία και μοναδική "αληθινή" εκδοχή όσων συνέβησαν στις συνεντεύξεις μεταξύ Φροστ και Νίξον – τριάντα χρόνια αργότερα, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με πολλές αλήθειες ή αποκυήματα της φαντασίαss, ανάλογα με την οπτική γωνία του καθενός. Ως συγγραφέα, ίσως αναπόφευκτα, με γοητεύει να αντιλαμβάνομαι την Ιστορία ως δημιούργημα, ή μάλλον πολλά διαφορετικά δημιουργήματα, και μέσα σε αυτό το πνεύμα κάποιες φορές δεν μπόρεσα να αντισταθώ στον πειρασμό να επιστρατεύσω τη φαντασία μου […]».[1]

Στο πλαίσιο της έρευνας για το θεατρικό έργο του *Φροστ/Νίξον*, ο συγγραφέας Πήτερ Μόργκαν ταξίδεψε στην Ουάσιγκτον προκειμένου να εμβαθύνει στην κουλτούρα της πόλης και να παρατηρήσει από κοντά πώς λειτουργεί η αμερικανική πολιτική μηχανή, προσλαμβάνοντας μάλιστα έναν καθηγητή για ιδιαίτερα μαθήματα στην πολιτική, τον οποίο βομβάρδιζε με ερωτήσεις σχετικά με τις διαφορές ανάμεσα στους γερουσιαστές και στα μέλη της Βουλής των Αντιπροσώπων. Συνάντησε επίσης και πήρε συνεντεύξεις από τα περισσότερα άτομα που εμφανίζονται στο έργο, μεταξύ των οποίων ο Ντέιβιντ Φροστ, ο Τζον Μπερτ και αρκετοί πρώην συνεργάτες του Ρίτσαρντ Νίξον. «Όλοι οι άνθρωποι με τους οποίους μίλησα αφηγήθηκαν την ιστορία με τον δικό τους τρόπο. Ακόμα και αυτοί που βρίσκονταν στο ίδιο δωμάτιο δίνουν διαφορετικές εκδοχές των γεγονότων. Δεν υπάρχει μία και μοναδική αλήθεια, κι έτσι δεν έχω κανέναν ενδοιασμό να ενεργοποιήσω τη φαντασία μου στο έργο. Άλλωστε ένας Θεός ξέρει πόσο την έχουν χρησιμοποιήσει και όλοι οι υπόλοιποι».[2]

[1] «Σημείωμα του Πήτερ Μόργκαν», στο πρόγραμμα της παράστασης *FROST/NIXON*, 2006.
[2] Συνέντευξη του Πήτερ Μόργκαν στον Gareth McLean, *Guardian*, 1 Αυγούστου 2006.

Ο σαραντατριάχρονος συγγραφέας απορρίπτει τον όρο «δραματοποιημένο ντοκιμαντέρ» (*docudrama*), επιμένοντας ότι το έργο του είναι «θέατρο και όχι ντοκιμαντέρ».[3] Ευρύτερα γνωστός για τις τηλεοπτικές του δουλειές, μεταξύ άλλων για το *The Deal* (2003), μια διεισδυτική διερεύνηση της συμφωνίας ανάμεσα στον Τόνι Μπλερ (τον οποίο ερμηνεύει ο Michael Sheen) και στον Γκόρντον Μπράουν, η οποία αφορούσε τη διεκδίκηση της ηγεσίας του Εργατικού Κόμματος, ο Μόργκαν έχει δημιουργήσει έργα τα οποία έχουν ως κοινό νήμα την Ιστορία. Αρχικά, η ιδέα για το *Φροστ/Νίξον* γεννήθηκε μόλις το 1992, όταν παρακολούθησε μια τηλεοπτική βιογραφία του παρουσιαστή.

«Πάντα με καθοδηγούσε αυτή η εικόνα που είχα για αυτούς τους δύο άντρες», θυμάται ο Μόργκαν. «Ο λαμπερός Φροστ, στα 54.000 πόδια πάνω απ' τη γη, να διασχίζει διαρκώς τον Ατλαντικό με το Κονκόρντ του. Και ο Νίξον, ένας άνθρωπος που ζούσε πραγματικά σαν να ήταν κλεισμένος σε σπηλιά. Ένας άνθρωπος που δυσκολευόταν να αντιμετωπίσει τη ζωή».[4]

[3] Πήτερ Μόργκαν, όπως παρατίθεται σε άρθρο του Ian Johns, *The Times*, 14 Αυγούστου 2006.
[4] Συνέντευξη του Πήτερ Μόργκαν στον Richard Brooks, *The Sunday Times*, 23 Ιουλίου 2006.

Η πρώτη του συνάντηση με τον Φροστ για να συζητήσουν για το έργο πραγματοποιήθηκε δύο χρόνια αργότερα [*Σ.τ.Μ.: το 2004*]. «Ήταν φιλικός, πρόθυμος να συνεργαστεί, ωστόσο, όπως ήταν αναμενόμενο, λίγο επιφυλακτικός», λέει ο Μόργκαν, ο οποίος πιστεύει ότι ο παρουσιαστής τον έβλεπε ως κάποιον που είχε σκοπό τον αποδομήσει.[5] Ο Φροστ σχολίασε αργότερα: «Μου έδειξαν ένα πρώτο προσχέδιο του κειμένου υπό την προϋπόθεση ότι δεν θα είχα κανένα λόγο επί του περιεχομένου, όπως περίπου συνέβη με τη συμφωνία που είχαμε εξασφαλίσει από τον Νίξον».[6] Ο Μόργκαν εξεπλάγη όταν ανακάλυψε μια ευάλωτη πλευρά αυτού του σόουμαν. «Γνώριζα ότι ο Νίξον ήταν μια σύνθετη προσωπικότητα», λέει. «Αλλά και ο Φροστ είναι πολύ πιο σύνθετος απ' όσο αφήνει να φανεί στην τηλεοπτική του εικόνα με τα "τι υπέροχα που σας βλέπω" και τα "σούπερ". Είναι ανασφαλής και θέλει να είναι αρεστός. Είναι κι αυτός ένας άντρας που πληγώνεται».[7]

Γιατί, λοιπόν, ενώ έχει γράψει τόσο πολύ για την τηλεόραση, επέλεξε να γράψει το *Φροστ/Νίξον* για τη θεατρική σκηνή; «Απλώς πάντα το είχα στο μυαλό μου ως θεατρικό έργο, χώρια που δεν αντιμετώπιζα τη συγγραφή ενός θεατρικού έργου ως κάτι πολύ διαφορετικό απ' το να γράψω κάτι για την τηλεόραση. Είμαι ένας νατουραλιστής συγγραφέας που δίνει έμφαση στη δημιουργία χαρακτήρων. Υπηρετώ την ιστορία, πάνω απ' όλα, και θεώρησα ότι επρόκειτο για μια εξαιρετική ιστορία που αναδεικνύει τις αντιθέσεις ανάμεσα σε δύο συναρπαστικές προσωπικότητες».[8]

Dominic Francis,
"History man", στο *Frost/Nixon: Study Guide*, Hannah Clifford (επιμ.),
Donmar Warehouse, Λονδίνο 2006, σσ. 5-6.
[Προσπελ. https://ianlouisharris.com/wp-content/uploads/2018/03/Frost-Nixon.pdf
(Τελ. ημερ. προσπέλ. 30.10.2026)]

Μετάφραση: Κυριακή Αργυρού

[5] Στο ίδιο.
[6] Συνέντευξη του Ντέιβιντ Φροστ στον Ian Johns, *The Times*, 1 Ιουλίου 2006.
[7] Συνέντευξη του Πήτερ Μόργκαν στον Richard Brooks, ό.π.
[8] Στο ίδιο.

«Τι κάνει μια συνέντευξη καλή; Πρώτα απ' όλα, η σωστή προετοιμασία. Το δεύτερο, που είναι απίστευτα αυτονόητο, είναι να ακούς. Όταν πήγα για πρώτη φορά στην Αμερική για να παρουσιάσω μια εκπομπή συνεντεύξεων, οι κριτικοί έγραφαν για μένα: "Ακούει πραγματικά τον συνομιλητή του". Και το τρίτο είναι απλώς να δημιουργείς μια σχέση με τον καλεσμένο σου, ιδιαίτερα όταν πρόκειται για μια συνέντευξη μεγαλύτερης διάρκειας.

Αυτή η σχέση μπορεί να μη βασίζεται στον αμοιβαίο σεβασμό· μπορεί να είναι μια σχέση αμοιβαίας επίγνωσης της παρουσίας του άλλου ή κάτι διαφορετικό. Όσο περισσότερο, όμως, διατηρείς οπτική επαφή με τον άνθρωπο με τον οποίο συνομιλείς, τόσο το καλύτερο».

Ντέιβιντ Φροστ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΩΣ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΟ ΘΕΑΜΑ

Κάθε δεκαετία έχει τη δική της εμβληματική τηλεοπτική στιγμή: τη δολοφονία του Κένεντι τη δεκαετία του '60, την παραίτηση του Νίξον τη δεκαετία του '70. Οι συνεντεύξεις του Ντέιβιντ Φροστ με τον ατιμασμένο πρώην Πρόεδρο, τις οποίες παρακολούθησαν εκατομμύρια θεατές, αποτέλεσαν ένα τέτοιο ορόσημο. Η αποφασιστικότητα και των δύο αντρών να υπερισχύσουν ο ένας επί του άλλου δημιούργησε τις προϋποθέσεις για μια θρυλική τηλεοπτική αναμέτρηση.

Σε αντίθεση με τα προηγούμενα πολιτικά σκάνδαλα, το κοινό μπορούσε να παρακολουθήσει την υπόθεση Γουότεργκεϊτ σε κάθε της λεπτομέρεια, μέσα από τις των ηχογραφήσεις του Οβάλ Γραφείου και την τηλεοπτική κάλυψη των γεγονότων. Οι ακροάσεις της Επιτροπής της Γερουσίας για το Γουότεργκεϊτ, οι οποίες μεταδίδονταν τηλεοπτικά, καθήλωσαν τους τηλεθεατές, οδηγώντας εκτός τηλεοπτικού αέρα ακόμα και τις σαπουνόπερες στις Ηνωμένες Πολιτείες. «Όπως όλοι, έτσι κι εγώ είχα παρακολουθήσει το δράμα Γουότεργκεϊτ να εκτυλίσσεται στο σαλόνι μου», θυμάται ο πανεπιστημιακός Τζιμ Ρέστον. Ο τρόπος με τον οποίο η πολιτική είχε διαμορφωθεί από την τηλεόραση βρίσκεται στον πυρήνα του έργου, και ο σκηνοθέτης Michael Grandage πιστεύει ότι οι συνεντεύξεις των Φροστ/Νίξον μας αναγκάζουν να αναλογιστούμε τα ρευστά όρια της τηλεόρασης τα τελευταία τριάντα χρόνια.

«Τι έχει αλλάξει στη σχέση μας με την τηλεόραση; Υπήρξε μια εποχή που ένας κολοσσιαίος αριθμός ανθρώπων –εκατομμύρια– κάθονταν μπροστά στην οθόνη για να παρακολουθήσουν μια πολιτική συνέντευξη. Τι απήχηση θα είχε σήμερα ένα τέτοιο γεγονός, αν μεταδιδόταν το βράδυ στην τηλεόραση;»[1]

Ο δημοσιογράφος Andrew Marr συμφωνεί: «Στον κόσμο της πολυκαναλικής τηλεόρασης, του ευρυζωνικού διαδικτύου και των μπλογκ, γίνεται ολοένα και πιο δύσκολο να θυμηθούμε πόσο μεγάλη ήταν κάποτε η δύναμη των υπερηρώων της τηλεόρασης, την εποχή που υπήρχαν δύο ή τρία κανάλια όλα κι όλα».[2] Οι παρουσιαστές που έπαιρναν συνεντεύξεις, όπως ο Φροστ, προσλαμβάνονταν από κάποιους ως υπερασπιστές του λαού οι οποίοι αγωνίζονταν για την αλήθεια. Ποιες ήταν όμως, αναρωτιέται ο Marr, οι μακροπρόθεσμες επιπτώσεις τέτοιων μονομαχιών στη δημόσια συζήτηση;

[1] Michael Grandage, όπως παρατίθεται σε άρθρο της Rachel Halliburton, *Time Out*, 9-16 Αυγούστου 2006.
[2] Andrew Marr, "The Case for Cheeky Young Men", στο πρόγραμμα της παράστασης *FROST/NIXON*, 2006.

«Επιστρατεύτηκαν ειδικοί της πολιτικής επικοινωνίας για να εφοδιάζουν τους πολιτικούς απέναντι σε επιθετικούς δημοσιογράφους με τεχνικές όπως η συγκαλυμμένη αποφυγή της απάντησης, ο ελιγμός με στόχο την παράκαμψη μιας ερώτησης, η πλήρης εξουδετέρωσή της ή η εξαντλητική επανάληψη του ίδιου επιχειρήματος κ.ο.κ. Οι συνεντευξιαστές απαντούσαν υιοθετώντας μια ακόμα πιο επιθετική στάση, αναγκάζοντας τους πολιτικούς να αμύνονται όλο και πιο απεγνωσμένα, με αποτέλεσμα η όλη διαδικασία να καταλήξει σε μια στείρα επίδειξη ισχύος, που, παρά τον συγκρουσιακό της χαρακτήρα, ήταν πληκτική».[3]

Dominic Francis,
"Politics and the media", ό.π., σσ. 6-7.
[Προσπελ.: https://ianlouisharris.com/wp-content/uploads/2018/03/Frost-Nixon.pdf
(Τελ. ημερ. προσπέλ.: 30.10.2026)]

Μετάφραση: Κυριακή Αργυρού

[3] Στο ίδιο.

«Ας ξεκινήσουμε δεσμευόμενοι να υπηρετούμε την αλήθεια: να βλέπουμε τα πράγματα όπως πραγματικά είναι, να τα παρουσιάζουμε όπως είναι, να αναζητούμε την αλήθεια, να λέμε την αλήθεια και να ζούμε σύμφωνα με αυτήν».

Ρίτσαρντ Νίξον

ΦΡΟΣΤ/ΝΙΞΟΝ

Διευθυντής Σκηνής
Αχιλλέας Αχιλλέως

Βοηθός Διευθυντής Σκηνής
Κυριάκος Σάββα

Βοηθός Σκηνής/Υπεύθυνη Δοκιμής και Παράστασης
Μαρία Χαραλάμπους

Στήριξη παραγωγής
Κατερίνα Σταύρου

Χειρίστρια φωτισμού
Μαρία Χριστοδούλου

Ηχολήπτης
Μάριος Φραγκόπουλος

Τεχνική υποστήριξη
Λύσανδρος Λυσάνδρου
Μενέλαος Μενελάου

Ενδύτρια
Θεοδοσία Μαλέκκου Στυλιανού

Εκτέλεση σκηνικού
Εργαστήρια Σκηνικών ΘΟΚ

Εκτέλεση κοστουμιών
Εργαστήρια Ραπτικής ΘΟΚ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ, ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟ
Λογιστής
Σάββας Χαραλάμπους

Ροδούλα Φιλίππου
Φωτεινή Κουρσάρη
Αθηνά Χατζηιωακείμ
Άντρη Χατζηπαπαναγιώτου

ΤΜΗΜΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
Υπεύθυνη Λειτουργός
Μαρίνα Μαλένη Κυριαζή

Νίκη Μουρουζή

ΤΜΗΜΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ/ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
Υπεύθυνη Λειτουργός
Μαρία Ευσταθίου

Άνδρη Διαμαντίδου

ΤΜΗΜΑ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΕΙΩΝ
Υπεύθυνη Λειτουργός
Μάγδα Μακάρ

ΘΕΑΤΡΟΛΟΓΟΣ
Κυριακή Αργυρού

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ
Μαρία Σταφυλάρη-Κυριάκου

Ιδιαιτέρα Αναπληρώτριας Γενικής Διευθύντριας
Ειρήνη Αναστασίου

ΤΑΜΕΙΟ
Γεωργία Κωνσταντίνου
Κωνσταντίνα Σάββα

ΑΠΟΘΗΚΕΣ
Φώτης Μύθιλλος
Μαρία Σαράντη

ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΚΤΗΡΙΟΥ
Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου
Σταύρος Ευλαμπίου

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ
Πέτρος Κουλέρμος
Ελένη Ζαφείρη

ΒΟΗΘΗΤΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ
Έλενα Ανδρέου-Σεβαστίδου
Ηλιάνα Φλωρίδου

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ
Τεχνικός Προϊστάμενος/Συντονιστής
Χάρης Καυκαρίδης

ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ
Ανώτερος Τεχνικός
Πέτρος Λουκά

Μηχανικοί Σκηνής
Λύσανδρος Λυσάνδρου
Δώρος Τσολάκης

Χριστάκης Παναγή
Μιχάλης Σταύρου
Μενέλαος Μενελάου
Αντρέας Αντρέου
Πολυδεύκης Πολυδεύκη
Γιώργος Μουπάς

ΤΜΗΜΑ ΣΚΗΝΩΝ
Διευθυντής Σκηνής
Αχιλλέας Αχιλλέως

Βοηθός Διευθυντής Σκηνής
Κυριάκος Σάββα

Βοηθοί Σκηνής/Υπεύθυνοι Δοκιμής και Παράστασης
Μαρία Χαραλάμπους
Χάρης Ιωάννου

ΤΜΗΜΑ ΦΩΤΙΣΜΟΥ
Ανώτερος Φωτιστής
Γεώργιος Κουκουμάς

Σταύρος Τάρταρης
Αρτέμης Χούτρης

ΤΜΗΜΑ ΗΧΟΥ
Γιώργος Χριστοφή
Στράτος Σταμάτης

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
Κωνσταντία Γερολεμίδου
Παναγιώτα Λαζάρου
Θεοδοσία Μαλέκκου Στυλιανού

ΘΥΡΩΡΟΙ/ΤΑΞΙΘΕΣΙΑ
Υπεύθυνη Υποδοχής Κοινού/ Θεατρικών Χώρων ΘΟΚ
Φαίη Αρότη

Στέλλα Ανδρέου-Χριστοδούλου
Παναγιώτα Αντωνίου
Ρίτα Αχιλλέως
Δόνα Εγγλεζάκη
Ευαγγελία Εγγλεζάκη
Μαρία Εφραίμ
Αργυρή Ηλία
Μαρία Ιωάννου
Χριστίνα Κάσια
Μαριάννα Κούρτη
Άρτεμη Κυριακίδη
Τώνια Μαντοβάνη
Ελευθερία Παντέλα
Άντρη Σπανού
Κατερίνα Φαρμακίδου
Έλενα Χαραλαμπίδου
Ραφαήλια Χατζηλύρα

ΕΚΔΟΣΗ
ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Μαρία Ευσταθίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ
Κυριακή Αργυρού

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
Δημήτρης Πήχας

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ / ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΟΥ ΥΛΙΚΟΥ
grafish design (Κατερίνα Τσεβά)

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
Νίκος Μυλωνάς

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
The Leaders Ltd

Χορηγός Επικοινωνίας PIK

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΚΥΠΡΟΥ

77 77 27 17 THOC.ORG.CY